

Esperpent al Parlament

EL CAS XELO HUERTAS HA
DESEMBOCAT EN UNA
IMPRESENTABLE CRISI
INSTITUCIONAL I POLÍTICA AL
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

“L’arribada és obscena; la sortida és macabra”. La frase la deia l’inoblidable Soleràs d’*Incerta glòria*, de Joan Sales (formo part dels impacients per veure’n la versió cinematogràfica que n’ha fet Agustí Virallonga, i que s’estrena el proper 19 de març) en una dostoievskiana reflexió sobre la vida humana. Però també val per descriure l’extremadament penós serial que ha viscut el Parlament balear en els últims tres mesos, i que confirma amb rotunditat que allò que comença malament acaba encara pitjor.

És així que allò que va començar amb la suspensió de militància, per part de Podem, de la presidenta Xelo Huertas i la diputada Montse Seijas per un cas de prevaricació, ha desembocat en una espiral de despropòsits que s’ha desenvolupat a través de dues línies argumentals paral·leles: d’una banda, els intents de les dues parlamentàries, una vegada definitivament expulsades de les files del seu partit, per dilatar fins al grotesc la seva permanència a les respectives cadidres; de l’altra, les calamitoses manobres de PSIB, MÉS i Podem per disputar la presidència vacant, i sobretot les tracamanyes directament indecents del PP per treure profit d’una crisi institucional. Un es pot demanar quina casta de profit pot aspirar a treure un partit polític d’una crisi institucional en un Parlament, en el qual per altra banda compta amb una àmplia representació. Doncs la casta de profit que acostuma a treure el PP d’aquestes situacions, que consisteix a emmerdar-ho absolutament tot de la manera més cínica i barroera possible, a fi de posar en evidència les febleses de l’adversari mentre fa tot el que pot per encobrir les seves. Joc brut, en definitiva, que és sempre el joc predilecte del PP, així en la política autonòmica, com en l’espanyola, com en la internacional. És

SEBASTIÀ
ALZAMORA
alzamoramartin@gmail.com

cert que el vendaval Huertas (un vendaval pestilent per la mateixa idiosincràsia de la seva protagonista) ha fet ensenyar les vergonyes una vegada més al conjunt de les forces polítiques balears, però no ho és menys que l’espectacle oferit per un PP cada dia més tòxic ha estat –també una vegada més– particularment depriment.

Al final la cosa ha acabat en una altra astracanada a càrrec de Podem, que ha consistit a promoure a la presidència del Parlament una persona, Baltasar Picornell, que, tret de la seva militància al partit morat, és perfectament aliena i desconexadora del món polític i institucional, i imposar-la als socis del PSIB i de MÉS amb un argumentari construït amb el cartró pedra de la demagògia

més barata de la que es fa dir nova guerra. Tot plegat de vergonya aliena, però els socis ho han acabat comprant per no fer-se més mal i per mantenir els fràgils equilibris interns de l’acord de govern. Politiqueria xereca en lloc de política, una vegada més.

Bé, la cosa aguantarà com s’ha-gi d’aguantar i aquest jove que Podem té tant d’interès a fer seure a la presidència del Parlament (arribant fins a la mateixa coacció als socis que li havien blamat a Xelo Huertas) serà la riota de tothom, començant pels mateixos parlamentaris i seguint pels mitjans i per una societat civil que assisteix estupefacta a aquesta nova, innecessària i acarnissada degradació que els nostres propis polítics infligeixen a les nostres institucions i símbols d’autogovern. En un d’aquests articles li vaig criticar a Xelo Huertas que hagués comès la falta de respecte d’afirmar que ser presidenta del Parlament no era la il·lusió de la seva vida; en vista de com han anat les coses (i de l’historial especialment trist que arrossega la presidència del Parlament balear) haurem de concloure que aquesta falta de respecte s’ha encomanat en general als partits de Balears, tot i que val la pena subratllar que Podem, i encara més el PP, són els que es reboquen amb més felicitat en aquest fan-gar, els primers segurament per ignorància i ineptitud i els segons a causa de la mala bava verinosa i molt escassament democràtica que els caracteritza. Del PSIB i de MÉS només es pot dir que s’han mostrat febles i claudicants, perduts dins els seus interessos de partit. D’acord, però, que després no es queixin de desafeccions ni facin por amb el retorn d’un PP al qual són les esquerres les que li segueixen el joc.

Esriptor